

Les Arrels Poètiques de Gerard Vergés: Admiració i Influències Literàries

El poema de Gerard Vergés "Els meus poetes estimats" és cabdal per entendre els gustos literaris i les influències que van marcar la seua trajectòria com a poeta. A través d'aquestes estrofes, Vergés revela la profunditat del seu amor per la poesia i els autors que van deixar una empremta indeleble en la seua obra.

El geni poètic tortosí ens ofereix

una exploració íntima i apassionada dels seus gustos poètics, tot passant revista a un ric ventall de poetes que van influir en la seua obra. A través de les seues paraules, no només transmet la seua admiració per aquests grans noms, sinó que també ens revela la profunditat del seu propi món interior i la seua relació amb la poesia.

El poema comença amb una declaració fervorosa de reverència per figures com Carles Riba i Pere Quart, a qui manté en una "fornícula de l'ànima" amb "un pom fidel de flors boscanes". Aquesta imatge és una clara metàfora de la devoció i el respecte profund que sent per aquests poetes, considerats veritables pilars del seu univers literari. Les "fragants roses" que dedica als clàssics llatins i a Jordi de Sant Jordi, així com la seua intimitat amb Ausiàs March, referit com "el cos dolç d'una dona estimada llargament", reforcen aquesta veneració.

Vergés també menciona altres poetes clàssics i contemporanis que han tingut un impacte significatiu en la seua obra. El rector de Vallfogona, amb la seua capacitat de consolar l'ànima afligida, i Estellés, amb el seu "riu d'imatges fulgurants", són figures que enriqueixen el seu paisatge poètic. Ferrater, en canvi, és esmentat no com un àngel caigut, sinó com una presència influent. Aquesta referència destaca la importància que atribueix als poetes que han sabut transmetre emocions i idees de manera impactant.

Quan esmenta els poetes més recents, Vergés adopta un to crític, descrivint-los com "gent d'ofici, buits com campanes, com gerres, com sepulcres". Aquesta metàfora denota la seua percepció d'una manca de profunditat i autenticitat en alguns poetes contemporanis, tot i que reconeix el seu valor simbòlic i la seua capacitat per compartir el "llo- rer simbòlic" en "il·lustres estofats".

La influència d'Aleixandre, Neruda i Federico García Lorca en la seua obra és evident, així com la seua admiració per Góngora, a qui va llegir durant la seua joventut. La metàfora dels seus versos arrelats en aquests grans noms reflecteix com han format part essencial del seu desenvolupament com a poeta.

Vergés també mostra un coneixement profund i una apreciació per poetes d'altres tradicions literàries. De Kavafis, destaca les seues imatges inspirades i les descripcions de la bellesa física. D'Itàlia, recorda Dante i Petrarca, mentre que de França, només menciona amb afecte

Emigdi Subirats
escriptor

des d'Ovidi fins als salms, i per la seua habilitat per crear imatges impactants, com la de Tirèsies passejant per la City.

El darrer vers, "De tot el que hem llegit, n'hem fet substància", encapsula perfectament la filosofia poètica de Vergés. Aquest vers sintetitza la idea que les lectures, les influències i les experiències dels poetes no són només fonts d'inspiració, sinó que es converteixen en part integral de la seua pròpia essència. És un reconeixement a la interconnexió de la

tradició literària i a com cada poeta contribueix a la creació d'un llegat col·lectiu que transcendeix el temps.

En definitiva, aquest poema de Gerard Vergés no només és una declaració dels seus gustos poètics, sinó també una meditació profunda sobre la influència, la memòria i la perpetuïtat de la poesia. Les metàfores utilitzades i les referències a grans noms de la literatura subratllen la seua devoció i el seu compromís amb la paraula poètica, convertint aquest poema en una oda a la bellesa i el poder de la literatura.

EL DIBUIX DE LA SETMANA

per Jokin Moya

